

СІМКА БЕЛЯЎІЦА І КАМАРЫК—
ПАСАТЫ ТВАРЫК

Цёмнай ноччу лучына дагарала,
 Я Арцёму кашулю вышывала:
 Пасярэдзіне — сонейка,
 Навокал зоры дробныя.
 Толькі ўходзіць у хату сястрычанька,—
 Белы-чысты ліст у руках,
 Белы тварык увесь у слязах:
 «Ой, забілі Арцёма, забілі,
 У нязнанай старонцы зарылі;
¹⁰ Ой, забілі Арцёма шрапнеляй,
 Завіруха яго крые белаі беляй».
 Як пачула я тое ды ўцяміла,
 Мае ніткі неяк памяшаліся,
 Сонца яркае скацілася,—
 У вачах памуцілася.
 Чаму я на свег урадзілася?